

Harmatos hajnal köszöntötte az ébredőket. Már világos volt, a nap vörösre festette az ég alsó karimáját. Az ég kékje élénk színével azt ígérte: nem kell esőre várni. Élénk hangok közvetítették az állatok ébresztő hangját. A kakas kukorékolása emelkedett ki közülük, s elég gyakran ismételte. Arra aztán mozgolódni kezdett a gazda, és ébresztette a család tagjait. Anya követte őt, és a napi eledelt bepakolta egy vászontarisznyába. A reggelit is magukkal vitték, mert még igen korán volt ahhoz, hogy otthon elfogyasszák. Felébredtek a ház fiataljai is, és indulhattak a mezőre. Anya felrázta kisfiát, és a szívére kötötte, hogy a pipékre nagyon vigyázzon! Hajtsa ki őket a gyepre; az udvar kopasz volt, nem találtak zöldet. Andriska már várta az ébresztő szót – nem nagy örömmel -, tudta, hogy ő következik. Törölgette szeméből az álmot, és ígérte édesanyjának, hogy minden rendben lesz.

– Én bízok benned. Jó gyermek vagy – mondta neki Anya -, nem akarok csalódní benned! Azzal ő is elindult, és ment a többiek után. Andriska meg aludt tovább, elég sokára mászott ki az ágyból. A nap jó magasra emelkedett, és forró sugarakat küldött a földre. A kikészített elemőzsiáját elfogyasztotta, behúzta maga mögött az ajtót, és elébe állította a seprút: az maradt a házőrző. Ő meg maga elé fogta a tizenhárom kislibát, és terelte őket a frissen zöldellő rétre. Csak egyedül volt, az idő egyhelyben állt, nem akart mozogni előre.

– Mit csináljak -, kérdezte magától. Nem akarom becsapni Anyát. Egy ideig küzdött magával, de nem tudott ellenállni a vágyának. Úgy érezte, mintha mellette hömpölyögne a patak friss, hideg vize. Lelki szemével látta, hogy benne lubickolnak a gyermektársai. Nem viaskodott tovább magával, hagyta a libákat Isten gondjaira, ő pedig meg sem állt, egy szuszra rohant a patakig. Kibújt vászoningéből – az könnyen ment, nem kellett vele viaskodnia -, s beugrott az üdítő habokba. A fürdőzés öröme elfelejtetett vele mindent. Mintha a libák nem is lettek volna. A hosszantartó lubickolásnak valahogy mégis véget vetett. Kimászott, kapta az ingét, és rohant a libákhoz. Számolnia sem kellett, ott feküdt előtte élettelenül a legszebb kisliba.

– Jaj, anyám – kiáltott fel, mi lesz most velem? Hogy számolok el szófogadatlanúságom következményével? Minden elballagó perc azt juttatta eszébe, hogy hamarosan hazaérkeznek a kapások. Gondolta, hogy már ő is hazamehet. De mi lesz azután? – Behajtom a libákat az udvarra, én felmászok a szénapadlásra, behúzódok a széna mögé, mélyen a sarokba, magamra húzom a szénát, hátha nem találnak meg. Hogy azután mi lesz, arra egy pillanatig sem gondolt. Ott remegett, hegyezte a fülét: hall-e valamilyen hangokat? Egyszer aztán azok is megjelentek. Hozzákezdtek az otthoni teendők rendezéséhez, s úgy el voltak foglalva, hogy sem Andriska, sem a libákra nem gondoltak. A pipék a hátsóudvarban telepedtek le, a kis libapásztor meg ott cidrizett a szénapadláson. Apának jutott eszébe, hogy megétesse a libákat. Tere zöld burjánt hoztak magukkal, azt apróra vágta, beszórta darált kásával, nyakon ütötte egy kis vízzel, és eléljük szórta. Elégedetten nézte, ahogy kapkodták nemcsak a földről, de

egymás szájából is. Aztán számolgatni kezdte, s a tizenhárom helyett csak tizenkettőt olvasott.

- No, de hol van Andris – kérdezte magától egy kicsit szégyenkezve, amiért eddig nem jutott eszébe. Hívta hát Anyát, és megkérdezte. – Ti se láttátok, hogy Andris nincs sehol? És egy pipe is hiányzik. Mindennel törődünk, csak vele nem. Hol keressük hát most? Felkutatták a környéket, a rétre is elmentek. Azt tudták, hogy a pataknál ilyen későn már nem lehet, de azért oda is elmentek. A testvérei a barátoknál érdeklődtek: nem tudnak-e valamit róla? Az egyik fiúcska megkérdezte.

– Tán csak nem történt vele valami? És kezdte mondani. - A délelőtt együtt fürödtünk a patakban. Jól érezte magát, de aztán egyszer csak kapta az ingét, és elszaladt anélkül, hogy mondott volna valamit. Azóta mi sem tudunk róla.

– Köszönöm, kis testvér – mondta neki Andris bátyja, talán ennyi is elég lesz, hogy a nyomára akadjunk. Evvel ment haza. – Ha egy kisliba hiányzik, azzal összefüggésbe lehet Andris eltűnése. Elveszített valamilyen módon egy pipét, és félelmében úgy döntött, hogy nem találkozhat velünk. Hát bujkál valahol.

– Én még megnézem valahol – csillant fel a szeme Apának -, arra eddig nem gondoltam. Tovább nem folytatva ment, és felmászott a létrán a szénapadlásra. És ott már nem tévedhetett: Andris keserves sírását hallotta. Széjjelszórta maga előtt a szénát, és anélkül, hogy mondott volna valamit, ölébe vette a fiát, és vigasztalni kezdte. – Kisfiam, miért félsz te tőlünk? Soha arra okot nem adtunk. Tudod, hogy nagyon szeretünk téged, te vagy öreg éveinknek minden reménye. A család többi tagja megnyugodva várta, hogy leérjenek. A bátyja, aki különösen ragaszkodott hozzá, felé emelte mutatóujját, és mosolyogva fenyegette meg. Senkinek nem jutott eszébe a pipe. Büntetésre véletlenül sem gondoltak. Annak örültek igazán, hogy Andrisnak nem esett semmi baja.

*pipe = a tojásból kikelt kisliba